

10 jaar na de moord op haar man Patrick WEDUWE NADIA MOMBAERTS: "ER IS NIETS VERANDERD!"

Wat herinnert u zich nog van die dramatische dag?

Eerlijk gezegd denk ik er niet graag meer aan terug. Zoals gezegd was Patrick gewoon 's morgens vroeg naar zijn werk vertrokken. In het Brusselse bezocht hij de ene werf na de andere. 's Avonds liep hij helaas die jongerenbende tegen het lijf. Patrick stierf op een vrijdag, de dader werd de dinsdag daarop opgepakt. Die gast was amper 13 jaar!

”

De dader mocht gewoon op vakantie naar Marokko.

Er waren toch meerdere daders?

Klopt, maar de anderen stonden er naar verluidt op te kijken. Getuigen waren er eigenlijk niet. Een man uit de buurt herinnerde zich een schermutseling, maar had de feiten niet zien gebeuren. We stonden er dus zowat alleen voor. Het proces was al helemaal een lachertje.

Hoe bedoelt u?

Op de politiemensen van Schaarbeek hebben we altijd kunnen rekenen, maar het gerecht: dát was wat anders! Het hele proces verliep in het Frans. De ouders van Patrick en ikzelf konden weliswaar aanspraak maken op een tolk, maar we hadden toch de grootste moeite om alles te kunnen volgen.

De moordenaar werd uiteindelijk niet echt gestraft...

Het hele proces verliep immens traag, maar het ergste was de uitspraak: de dader kwam er vanaf met een berisping. Wij zijn uiteraard in beroep gegaan, en uiteindelijk kreeg hij 120 uur gemeenschapsdienst en moest hij een schadevergoeding betalen. Pas vijf jaar na de feiten erkende de rechtbank dat de dood van Patrick niet zomaar een "ongeval" was.

Maar er volgde geen gevangenisstraf?

Neen. In afwachting van het proces werd de dader een tijdje in een gesloten instelling geplaatst. Alles bij elkaar amper zeven maanden. Tussendoor mocht hij gewoon naar school, en tijdens de vakantiemaanden zelfs voor twee maanden naar Marokko! En dat terwijl de ouders van Patrick en ik kapot waren van verdriet.

Op welke manier hebt u de gebeurtenissen verwerkt?

De periode vlak na de moord was zeer lastig. Ik was kwaad en depressief. Op een gegeven moment woog ik nog 47 kilogram. Maar in de loop der jaren leer je het een plaats geven. De ouders van Patrick, met wie ik nog altijd een goede band en regelmatig contact heb, hebben het nog steeds zeer moeilijk. Bij hen wordt het zelfs elke dag nog erger, zo zegt mijn schoonmoeder. Zelf heb ik het

en toe uit eten. De gewone dingen dus. Kijk, ik ben geen haatdragend persoon. Dat ligt niet in mijn karakter. Dat heeft me geholpen bij het verwerkingsproces. Ik ben ook helemaal geen racist. We kunnen kwaad of ongelukkig zijn, maar Patrick komt er spijtig genoeg niet door terug hé.

”

Ik was depressief. Op een gegeven moment woog ik nog 47 kilogram.

vooral in september moeilijk, de maand waarin Patrick verjaart.

Sinds enkele jaren heb ik de draad van mijn leven weer opgenomen. Tijdens een vakantie in Tenerife - ook van mijn ouders moest ik weer onder de mensen komen - leerde ik mijn vriend Geert kennen. Ik verhuisde intussen van Oud-Heverlee naar Waregem. Ik heb geleerd dat het leven zeer kort kan zijn, en probeer nu zoveel mogelijk te genieten: winkelen, wandelen en af

Minister van Justitie De Clerck zei onlangs dat er amper iets veranderd is. Wat vindt u?

Als ik de op televisie beelden zie van de moord op Joe Van Holsbeek of de doodgestampte buschauffeur Guido De Moor, denk ik: "verdomme, het is wéér van dat." Dan leef ik mee, ja. Ik weet immers wat die families meemaken. En opnieuw komen de daders er vanaf met zeer lichte straffen. Dus neen, er is nog niks veranderd. Integendeel.

